

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 lipca 2024 r.,

zażaleń skazanego i jego obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 807/23 (IV WKK 10/24), o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 807/23, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 września 2023 r., sygn. akt II K 917/22, Sąd Rejonowy w Radomsku:

1. uznał J. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznał J. K. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 2 lat i oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;
5. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych;
6. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od używania środków odurzających;
7. w związku ze skazaniem za czyn z pkt 2, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, co do wszystkich kategorii pojazdów, na 3 lata;
8. w związku ze skazaniem za czyn z pkt 2, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
9. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek opisanych w tym punkcie dowodów rzeczowych;
10. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego i zarządził jego zniszczenie;
11. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
12. rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego od opisanego orzeczenia, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, wyrokiem z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt IV K 807/23:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
  - uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie 3 oraz rozstrzygnięcia z nią związane zawarte w punktach 4,5 i 6 wyroku,
  - w zakresie czynu przypisanego w punkcie 2 wyroku uzupełnił podstawę prawną skazania o przepis art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu na datę 28 kwietnia 2022 r. i w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 złotych,
  - na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 wyroku warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat, oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,
  - na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od używania środków odurzających;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
3. rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Kasację od całości wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanego, który powołując się na art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił mogącą mieć istotny wpływ na jego treść obrazę:

1. przepisów prawa procesowego tj.:
  1. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.
- poprzez brak obiektywizmu w toku postępowania, gdyż Sąd nie uwzględnił na korzyść skazanego faktu, iż miejsce, po którym poruszał się skazany pojazdem mechanicznym po opuszczeniu posesji jest wyłączone z ruchu lądowego;

- polegające na braku prawidłowej oraz wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz na zaakceptowaniu przez Sąd Odwoławczy „powierzchniowej” i jednostronnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do uznania za prawidłowe przypisanie skazanemu zarzucanego mu czynu;
- poprzez wadliwą kontrolę odwoławczą Sądu II instancji wyrażającą się w wybiórczej ocenie dowodów, zwłaszcza w błędnej ocenie zeznań świadka M. B., co w konsekwencji doprowadziło do wydania skarżonego orzeczenia;
- poprzez wadliwą kontrolę odwoławczą wyrażającą się w jednostronnej ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Instancji, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż środki odurzające należały do skazanego,

2. art. 410 k.p.k.

- poprzez oparcie orzeczenia Sądu Odwoławczego tylko na części materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania, co zadecydowało o tym, że jego rozstrzygnięcie nie było wynikiem analizy całokształtu zebranego materiału dowodowego i wnikliwej oceny dokonanego rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji, a w szczególności zakładanie w ramach hipotezy, że znalezione środki odurzające należały do skazanego.

Odwołując się do tych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 807/23 (IV WKK 10/24) Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 523 § 2 i 4 k.p.k. odmówił przyjęcia wniesionej kasacji wobec jej niedopuszczalności z mocy prawa. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że skazanemu nie wymierzono kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, wobec czego kasacja na korzyść może zostać wniesiona przez stronę tylko w związku z podniesieniem zarzutu zaistnienia bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia z art. 439 k.p.k., czego w tej sprawie nie uczyniono.

Zarządzenie to zaskarżone zostało w całości zażaleniami wniesionymi przez obrońcę skazanego oraz samego skazanego.

Obrońca skazanego, powołując się na przepisy art. 427 § 1 w zw. z art. 466 § 1 w zw. z art. 438 pkt 2 w zw. z art. 518 k.p.k. zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj.:

3. art. 530 § 2 w zw. z art. 523 § 1 i 2 k.p.k. poprzez dokonanie przez Przewodniczącego merytorycznej, a nie formalnej oceny wniesionej na rzecz skazanego kasacji, czego następstwem było niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów i na ich podstawie wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji;

4. art. 99 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie przez Przewodniczącego uzasadnienia zarządzenia w sposób lakoniczny, pobieżny i niewyjaśniający wszechstronnie podstaw rozstrzygnięcia, czego następstwem jest utrudniona kontrola wydanego zarządzenia.

Odwołując się do tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie wniesionej kasacji do rozpoznania.

Zażalenie skazanego nie zawiera żadnych zarzutów związanych z podstawą faktyczną i prawną skarżonego zarządzenia. Autor pisma przedstawia swoje zastrzeżenia związane z przebiegiem postępowania karnego w jego różnych fazach i domaga się ponownego merytorycznego rozpoznania jego sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oba zażalenia są oczywiście bezzasadne, wobec czego nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 530 § 2, prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia), do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 lub w art. 429 § 1 k.p.k., albo gdy kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Wymieniony przepis art. 429 § 1 k.p.k. stanowi, że prezes sądu odmawia przyjęcia środka

odwoławczego, jeżeli został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Oznacza to, że jednym z elementów podlegających badaniu w związku z wniesioną kasacją jest dopuszczalność tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w świetle obowiązującego prawa. Kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). W kasacji obrońcy skazanego zarzuca się inne rażące naruszenie prawa i dąży do wykazania istotnego wpływu zarzucanych uchybień na treść zaskarżonego wyroku. Rzecz jednak w tym, że kolejne jednostki redakcyjne art. 523 k.p.k. przewidują istotne ograniczenia we wnoszeniu kasacji. W szczególności z art. 523 § 2 k.p.k. wynika, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przy czym ograniczenie to nie dotyczy podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k. oraz kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.) Jak przedstawiono już wcześniej, J. K. nie został skazany na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a jego obrońca nie należy do kategorii podmiotów szczególnych wskazanych w art. 521 k.p.k. (Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka). W tej sytuacji warunkiem dopuszczalności kasacji było podniesienie zarzutu zaistnienia uchybienia z art. 439 k.p.k. Obowiązkiem dokonującego kontroli dopuszczalności kasacji Przewodniczącego Wydziału było zatem zbadanie, czy zarzut taki został podniesiony. Nie ma to nic wspólnego z merytoryczną oceną kasacji, jak sugeruje to obrońca skazanego, bowiem rzecz sprowadza się tylko do stwierdzenia, czy zarzut taki został podniesiony, a nie do ewentualnej oceny zasadności takiego zarzutu. W związku z tym, że kasacji nie wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., w świetle omówionych przepisów była ona niedopuszczalna z mocy prawa, zatem stosownie do art. 530 § 2 k.p.k. należało odmówić jej przyjęcia.

Konkludując stwierdzić trzeba, że zaskarżone zarządzenie odpowiada występującym w sprawie faktom oraz jest zgodnie z obowiązującym prawem. Wbrew stanowisku obrońcy skazanego zarządzenie to zostało również prawidłowo

uzasadnione, bowiem podjęta decyzja procesowa jasno wynika z wyrażonej w uzasadnieniu argumentacji.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[J.I.]

[ms]